LJUBAV

GRIGORI GRABOVOI

Učenje

Grigorija Grabavoja

o

Ljubavi

2013.Beograd

Učenje Grigorija Grabavoja o Ljubavi

25. jul 2003.

Još jednom, dobar dan.

Danas vam predstavljam sledeću strukturu svog Učenja. Prethodne strukture, koje se takođe paralelno razvijaju, su – „Učenje o spasenju i skladnom razvoju“, zatim „Učenje Grigorija Grabavoja o Bogu“, a sada pokazujem „Učenje Grigorija Grabavoja o Ljubavi“. U ovom slučaju govorimo o tome, da u ovom konkretnom predavanju, evo na današnjem seminaru, praktično otvaram temeljne primenjene principe ovog strukturnog usmerenja.

A pri tom će se dalji razvoj odvijati kao običan metodološki sistem razvoja strukture

Učenja, to će biti primenljivi metodi konkretno prilagođeni i za sprečavanje globalne katastrofe, za obezbeđivanje skladnog razvoja i za ispunjenje ličnih zadataka u upravljanju. Pri tome, ako se razmatra lečenje, kada ga ja sprovodim, ako se razmotri princip mog lečenja, onda se vidi da se u lečenju koristi upravo ona struktura koju je Bog pokazao kao „stvaranje čoveka Ljubavlju“. Zato će se lečenje takođe odnositi i na strukturu mog Učenja o Ljubavi.

Na taj način, tema današnjeg seminara je – „Učenje Grigorija Grabavoja o Ljubavi“. A pri tome se primenjeni sistemi razmatraju upravo sada, tj. kako se primeni ovo Učenje na svoje zadatke, tako će se oni razvijati i nadalje, kroz, npr. vašu ličnu praksu, a takođe i usled toga što ću ja dodavati metodologičnost, tj. primenjene metode upravljanja.

Moje Učenje o Ljubavi se zasniva na određenju Ljubavi kako od strane Boga tako i od strane čoveka. Tj. kada posmatrate stanje Ljubavi sa svog ličnog, čovečjeg gledišta, svima je poznato da se tu obrazuje prilično jarko i

jednoznačno opažanje, osećaj i utisak, kada ne posmatrate izvor kao takav, tj. kao pojedinačni izvor.

I pri tom, kad ulazite u tu svetlost, vidite da se Ljubav daje od samog početka i u bilo kojoj tački, uopšte, kao da se ona daje niotkuda. Tj. eto u čemu su osnovne karakteristike Ljubavi sa gledišta, npr. spasenja svih, ovde se pojavljuje upravo taj isti princip, da je ona svuda, da je uvek i da se smatra sistemom koji čini temelj Sveta.

Kada činimo nekakvo dejstvo, neko dejstvo sa Božjeg gledišta – to je Ljubav. Tj. mi posmatramo dejstvo, neka je to čak i nekakvo međudejstvo, kao što je dejstvo Božje Ljubavi kako u odnosu na spoljašnji Svet, tako i u odnosu na samog sebe.

Tj. Ljubav Boga prema sebi – to je ono što radimo ito kao u prevodu na opažanje dejstva. Ako činimo neko precizno i ispravno dejstvo, npr. izlečenje od četvrtog stadijuma raka ili spasenje odmah za sva vremena, npr. od globalne katastrofe, za Boga – to je pre svega osvešćivanje Ljubavi u odnosu na sebe i čitav Svet.

Zato, kada čovek voli, on prektično dejstvuje odmah onako kako dejstvuje Tvorac i to odmah isto onako, kako dejstvuje Bog. Zbog toga se dobija da je dejstvo u Ljubavi – to dejstvo je toliko fundamentalno, da ono privlači istovremeno sva pitanja ličnosti i čitavog Sveta u jednu tačku sažete, koncentrisane Svesti. Zato se dobija da je za, npr. izlečenje ili vaskrsavanje, da bi čovek vaskrsao – to je sledeći nivo... To je nivo samovaskrsavanja – znači, naravno, pri dejstvu Boga, možemo da vidimo Ljubav, kao neko prodorno osećanje, koje potiče od čoveka, koje svuda prodire i koje kao da nema prvobitnog izvora.

Tj. ako se jednostavno upita čovek: odakle dolazi Ljubav? Po pravilu, tu nema vidnog odgovora. Tj. izvor nije određen. Razumljivo je da Ljubav iskonski ishodi iz Boga, ali to je logički razumljivo.

Zato su u Ljubavi čovekovo dejstvo, tj. neispoljavanje konkretnog izvora, a takođe i sam čovek, a takođe i dejstvo Boga, u Ljubavi su oni

objedinjeni kao sistem sveopšteg dejstva – kako dejstva iz vas, tako i dejstva ka vama.

Zato se ovde može reći da je fizičko telo čoveka – Ljubav Boga u odnosu na spoljašnji Svet, tj. telo koje preobražava Svet, da? ...i svojim dejstvom, tj. Bog dejstvuje isključivo Ljubavlju, prema tome, čovek je – proizvod Ljubavi, tj. materijalno telo čovekovo – to je takođe Božja Ljubav u odnosu na Svet.

Ako mi čak jednostavno logički razmotrimo takvu konstrukciju u
upravljanju, tada se dobija, da kada posmatramo Ljubav kao dejstvo, onda se čini kao da se pojam logičkog upravljanja mnogo ne dodiruje sa dejstvom Ljubavi, zato što se Ljubav nalazi van logike. Ako hoćemo da upotrebimo logičku fazu upravljanja, onda prema tome treba da shvatimo gde se logika kod Boga dodiruje sa Ljubavlju prema čoveku, npr.

Evo uzmimo taj konkretan slučaj - prema čoveku. Tada se već primenjena struktura u upravljanju, koja nam daje mogućnost da

dejstvujemo i razumemo, sastoji u tome da čovek živi, npr..

Tj. logička faza je razumljiva: postoji spoljašnja stvarnost, postoji mogućnost čoveka da rešava svoja pitanja. To je spoljašnja, kao životna struktura - to je ono što se tiče toga kako obezbediti proizvod svoje Ljubavi, tj. kako da ga čovek obezbedi za Boga. Onda se za čoveka dobija da je to alogičan sistem koji postoji iznad logike. Zato što, ako se čoveku postavi pitanje šta je on npr. uradio, sam, onako kao što je, npr. Bog stvorio čoveka, Bog je stvorio čitavu stvarnost, šta je na tom planu uradio čovek? Tada se dobija da na ovom planu čovek može samo da voli, tj. da izađe van granica spoljašnjeg sistema upravljanja.

I zato ovde, upoređujući dejstvo Boga sa Ljubavlju čoveka, dalje već praktično dobijamo prilično jednoznačno strukturu, pretpostavimo, rođenje dece, Ljubav ljudi jednih prema drugima, Ljubav ka spoljašnjem Svetu.

No Ljubav i jeste dejstvo, tj. obezbeđenje stvaranja spoljašnjeg Sveta. I kada idemo po tom lancu, uglavnom logički, tj. ja nastojim da ako je

to ponegde umesno, da ponegde približim logiku shvatanju Ljubavi, onda...u čovečjem shvatanju, tada vidimo da suženje tog kao optičkog spektra razvoja misli dovodi do potpuno konkretnih mesta koja pokazuju da je sve što nas okružuje da je to takođe stvoreno na nivou Ljubavi.

Ovo je projavljenje Ljubavi Boga u našem delovanju u odnosu prema njemu, u odnosu ka onome što mi ispunjavamo tamo, no tamo njega, ...cilj večnog razvoja.

Tada se dobija da je večni razvoj – to je ono što se tiče konkretno svakoga od nas i u tome da se uvidi Ljubav, koja se nalazi tamo duboko u Duši deteta koje sluša nekakav materijal, lekciju, gleda film, onda mi vidimo da je to upravo probijanje Ljubavi do svakoga, ona se od Boga daje potpuno podjednako.

Tj. Bog svakome daje toliko Ljubavi, uopšteno govoreći i svakome drugome i uopšteno govoreći, svima uzetim ujedno. Zato se dobija da mi u Duši deteta možemo da vidimo Ljubav koju ono može da projavi ili uopšte Ljubav bilo kog čoveka i da je usmerimo ka stvaranju, ka

ostvarivanju upravo večnog razvoja, ako mi sami formiramo istovetan impuls u odnosu ka čitavom Svetu, posebno individualni impuls u odnosu na naše lične ciljeve.

I kada mi, npr. ostvarujemo ovo dejstvo - i opet, podvlačim, da ovde nastojim da podvedem logički status u odnosu na princip upravljanja– onda se dobija da je Ljubav – ono što se nalazi čak u predupravljajućoj oblasti. Postoji oblast upravljanja, postoji oblast predupravljanja, pretpostavimo, zbog visokih brzinskih karakteristika možemo reći da možemo da razmotrimo i oblast predupravljanja. No dalje, kao da fizički postoji već nekakvo ograničenje, čisto organsko ograničenje, koje se već oseća i koje se jasno može fiksirati na fizičkom telu.

Tj. ako se ide dalje, vidimo funkciju svoga tela vidimo u potpunosti zbivanja svoje sopstvene ličnosti, tj. Ljubav – to je potpuno otvorena i potpuno providna budućnost svakog čoveka, ako on gleda na sebe kroz Ljubav. Tj. ovo je veoma precizan prognostički sitem koji određuje po logici prilično jednoznačan nivo zbivanja, ako on

pri ovome postojano voli, tj. ako se ne koleba.

A eto, ako se ne koleba, onda je potrebno voleti sve, postojano i pri tome izvršavati sva dejstva u Ljubavi, kada je budućnost potpuno jednoznačna: ona je večna, ona je večna, tj. ljudi pri tom ne boluju itd.

Dobija se da je spoljašnje dejstvo, da? ...kada mi, kada čovek u radu zaboravlja, da? ...da treba imati na umu to da je čovek dužan da npr. voli stvar koju radi. No, ako se to već spusti u temeljni smisao svakog dejstva po analogiji sa time kako radi Bog, onda se ovde dobija da je produkt koji se proizvodi, da bi čovek živeo onako kako sam, npr. opisao u recimo modelnom, a u samoj stvari u onom nivou kome treba težiti, onda se dobija da u svaku stvar tamo – pretpostavimo da čovek proizvodi diktafon, videokameru, automobil, pravi nešto od drvodeljskog materijala – on je dužan da ulaže Ljubav i to takvu, kada je napravljena stvar ili učinjeno dejstvo donosi isti onaj cilj koji je i cilj Boga, tj. večni razvoj.

Kako bilo koju stvar učiniti večnom? Faktički, kada govorimo o dejstvima Ljubavlju, mi govorimo konkretno o ovome i Ljubav pri tome nema nikakvog dvoznačnog tumačenja. Ako u drugoj tehnologiji upravljanja, gde u datom slučaju razmatramo kao sistem upravljanja – to je već logički status Ljubavi – eto, konačno sam negde priveo logiku, onda je ovde logika, kao odraz procesa opažanja – onda se dobija da možemo reći da je tamo nekakva proizvedena stvar, neka to bude nekakva stolarija, npr. nekakva drvena stvar, ona treba da večno postoji u informaciji.

I tada će to biti stvoreno sa Ljubavlju, tj. onako kako radi Bog – Stvoritelj i uz to još to se u principu takođe odnosi na bilo koji događaj. Npr. slika načinjena s Ljubavlju, postoji večno; od početka je vidljivo da informacija postoji večno. U principu, napravljena stvar, čak i od drveta, ako je ona načinjena po obliku Ljubavi stvari i Sveta, stvari i čoveka, onda ona postoji večno. Tj. to je osnova iz koje Svet večno izrasta, tj. on se tamo večno razvija.

Tj. dovoljno je da se u drevnosti napravi jedna, npr. drvena kašika sa Ljubavlju, pri tome je oblik dao život, npr. čitave civilizacije. U nekom momentu civilizacija nije bila uništena, npr. zbog nuklearne ekspolozije, tj. Ljubav se dotiče svakoga, čak i ako je ona lokalno stvorena i čak u odnosu na nekakvu konkretnu stvar, tj. u odnosu npr. ne prema životu sadašnjeg pokolenja, nego, uopšteno govoreći, to je Večnost, projavljena u ličnosti. Eto u ovoj formulaciji – „Večnost je projavljena u ličnosti" – tj.e Ljubav – dejstvo čoveka. Čovek koji dejstvuje sa Ljubavlju projavljuje Večnost koja polazi iz njegovog sopstvenog fizičkog tela.

Iako ovde po analogiji recimo, sa takvim šematskim sistemom to treba da uradimo obrnuto, tj. da usmerimo ka čoveku, onda se dobija, da Svet u kome se čovek nalazi, u kome on hoda, Svet voli čoveka, čim se čovek ovde premešta. To jest, postoji Ljubav spoljašnja - Ljubav spoljašnjeg, recimo, drveta, Sveta, vazduha, uopšte, a ne samo ljudi, da tako kažemo, da? I kada počinjemo da ulazimo u ovaj sistem

Svetskog zdanja, onda se dobija da spoljašnji Svet, da je svaki deo spoljašnjeg Sveta, svaki segment vazduha, svaka biljka - sve je to izgrađeno na istovremenoj Ljubavi. Evo ovde je principijelni sistem današnje teme seminara – to da jednovremenost Ljubavi svakog objekta informacije daje sadašnje vreme. Tj. svaki molekul ovog listića stvoren je upravo jednovremenošću Ljubavi.

No tada nastaje pitanje: kako je stvoren nekakav element ovog listića od strane čoveka koji je živeo, pretpostavimo tamo nekad, veoma davno, da? Pre mnogo hiljada godina i još više, kako on ovde učestvuje? Tada se dobija da su njegova dejstva, njjegovo rođenje je približeno datom biljkom, praktično u ovu tačku. Tj. Ljubav koju je Stvoritelj projavio prilikom njegovog rođenja – tj.e Ljubav ovog listića, kog sam ja razmotrio, ali uopste u bilo kom događaju Sveta. Tj. za Ljubav je poznat samo jedan put – u dejstvu Ljubavi spoljašnjeg Sveta. To je ono što Bog sve radi istovremeno i sada, tj. mi shvatamo rad, tj. dejstvo Boga.

I ako govorimo, npr. o radu, o nekom Božjem dejstvu, onda opisati Ljubav rečima - to je ono što se nalazi tamo, van slovesnog izražavanja. I kada govorimo o dejstvu reči, tj. kada u početku razmatramo nivo reči, onda je nivo Ljubavi u ovom slučaju – to je kao ono što se nalazi posle reči i pre reči. Ako koristimo, uopšteno govoreći, ovu tehnologiju, npr. za lečenje neke bolesti, ja već potpuno konkretno govorim, onda je dovoljno posmatrati sjaj Ljubavi kao do-dejstvo, tj. pre početka oboljenja, a i nakon trenutka kada je ono izlečeno.

Tj. Ljubav, eto to dejstvo, ono je takvo da Ljubav ne postoji u sistemu oboljenja. I kada razmatramo pre i posle, onda dobijamo izlečenje ili dobijamo normu zbivanja. Tamo gde postoji Ljubav, tamo u principu ne može biti negativnog sistema događaja, to je nivo koji prvobitno polazi od Boga.

Zato, kada shvatamo taj nivo možemo prilično slobodno da gradimo događaje: oni su kao rečice od žive – prilično se brzo pretaču i pretaču se odmah po jednoznačnim, potpuno

jasnim kanalima zato što, kao što sam rekao, Ljubav nema sekundarno tumačenje. Ljubav – ona jeste Ljubav. U sistemu fundamentalnog stvaranja Sveta ne postoji nešto – što je blisko Ljubavi ili nešto što liči na Ljubav.

I polazeći od ovoga, možemo prilično jasno faktički da izgradimo čitavu oblast zbivanja gde će svaki element biti element Večnosti, kao što sam i rekao – postoji tačka istovremenog objedinjenja, praktično, Ljubavi svih, u odnosu na Svet, zato što se čovek rađa sa Ljubavlju. Samo onaj ko voli dolazi u ovaj Svet i realno u njemu međudejstvuje, uopšteno, sa istim tim sistemom Ljubavi spoljašnjeg Sveta u odnosu prema njemu. Tj. sklad – to je uzajamna Ljubav, koja se očito ne razmatra uvek u ovakvom fiziološkom smislu.

No, ako razmotrimo da je vazduh, recimo živa materija; znamo da postoji fotosinteza, npr. apstrahujemo i govorimo – da, to je živa materija. Tada se dobija da kako vazduh daje život čoveku, znači vazduh voli čoveka, itd.

I kada razmatramo sistem upravljanja tako što razmatramo ne samo vazduh, nego i

međumolekularna međudejstva u samom vazduhu, kao uzajamnu Ljubav jednotipskih sistema koji stvaraju, nekakav tamo intelektualni nivo, onda se dobija da je svaki sistem - intelektualni sistem; tj. vazduh - to je intelektualni sistem, tj. razumni sistem; tamo je, pretpostavimo, zemljište, sredina – to je razumni sistem. I do ovoga sam došao, počevši temu seminara, upravo moje Učenje o Ljubavi.

Tj. viđimo da Ljubav svima daje maksimalno visoki intelekutalni status svakog sistema, tj. Sveta. I to govori o tome da je ovde svaki objekat informacije maksimalno samoizražen i da pri tome tamo nema ograničenja nekakvih prava, tamo niko nije viši, niko niži - svi se nalaze na dostojnom, maksimalno visokom nivou. A taj nivo je nivo približavanja Bogu.

A Bogu je svaki objekat informacije približen podjednako realno. I zato se dobija da mi ovde imamo potpuno univerzalni sistem za plodotvorno, uopšte govoreći, čak i mišljenje.

Tj. ako se postavi pitanje na kakvom polju treba misliti, npr. onda je jednostavnije misliti na

polju Ljubavi prema Svetu, na polju Ljubavi, prema sebi, iako mnogi od spasitelja često zaboravljaju na sebe na neko vreme. No kroz Svet oni na neki način zaista sebe i vide. Tj. faktički, logički oni kao da više spasavaju, o sebi ne misle, ali dobija se da kroz Svet oni ipak vide sebe kao onoga ko dejstvuje u Duši Boga, tj. Bog ih šalje.

Poslanici, da? ...Božji, oni mogu voleti kada dejstvuju na nekakvim osnovim zadacima misije, recimo. I zato se ovde dobija, da ako vi recimo gradite svoju metodologiju upravljanja isključivo na Ljubavi, onda dobijate odmah makropristup i odmah jasno i potpuno sledite zadatke Boga, tj. jedinog Boga – Stvoritelja, zato što imamo potpuno jednoznačnu i preciznu misao ovde, tj. misao koja je izgrađena na Ljubavi – to je jednoznačna misao koja vodi upravo ka večnom razvoju, ka večnom Svetu i ka tome da vi mislite istovremeno sa Bogom. A kada mislite istovremeno s Bogom, vi osećate i vidite da je vaše telo apsolutno zdravo, skladno i večno u vašem sopstvenom životu, tj. večnost u vašem sopstvenom životu u ovom slučaju potpuno

precizno sledi kao u sinhronosti amplituda mišljenja, ako se to može prevesti nekako na jezik više mehanicističkog shvatanja.

U samoj stvari, evo organika čovekovog tela – to je ono što on u mnogome opaža faktički kao rast Ljubavi Boga, jedinog Boga – Stvoritelja. Tj. evo upravo rast određuje npr. liniju sudbine. Ako čovek oseća taj rast, a to je svojevrsno kao nekakav optički pritisak, pre nego što se čovek rodi on oseća pritisak u leđima, u repnom delu i dolazi do rođenja. No on to oseća pre svog rođenja, tj. on to oseća čak i pre začeća. Njegova Duša toliko jasno opaža fizičku stvarnost, da ona ne odvaja od stvarnosti svoju sopstvenu nefizičku suštinu još pre začeća, pretpostavimo.

No to je u biti prostor postojanja Boga. Tj. Bog se nalazi na nivou čovečijih osećaja, praktično, u istom tom stanju: za njega nema neke razlike - fizičko i nefizičko. On može i jedno i drugo, da? ...i zato je on uvek fizički projavljen, upravo zato. Zato što ako nema razlike, znači postoje sve strane...projavljenja. I zato, ako npr.

govorim o fizičkom telu Jedinog Boga, onda Jedini Bog tamo potpuno u mnogostrukom smislu živi čak kao običan čovek, ali prostor Ljubavi za njega – to je običan Svet, ono što opažaju svi ljudi, kao što, uopšte, vi i ja, tj. bilo koji čovek to opaža. I kada razmatramo princip upravljanja koji polazi od, npr. svakoga, onda vidimo da je Ljubav – ono što nas povezuje već u konačnom dejstvu Večnog Života.

Ako postavimo pitanje – kako će Svet uopšte izgledati u budućnosti, pri večnom razvoju? – onda je, u biti, to Svet Ljubavi. Tj. tamo su izgrađene stvari, ali u tom smislu, kao segment, tamo se nekakva drvena kašičica pravi sa Ljubavlju, tj. svi objekti informacije su izgrađeni na Ljubavi, prema Svetu, prema sebi, prama Bogu, tj. ka večnom razvoju. I kada vidite Ljubav prema Bogu kao put, onda je jasno da Ljubav prema Bogu – to ste vi sami, u suštini. No vi ste večni.

I kada se već krećete ovim putem, onda je jasno da je grad tamo, recimo, blistavi Svetli budući grad ili tamo ne mora biti grad, da? Ona

stvarnost koja će fizički biti u budućnosti - to je stvarnost gde za nju takođe nema razlike u stanju. Bog može da bude fizički i duhovni, tj. on je nerazoriv ili tamo u informacionom stanju, a znači i u večnom fizičkom. Razumete, evo ovde je takav prelaz, kao da je jednostavno logički, znači on je i u večnom. Onda će taj grad takođe biti ili ta lokacija...ona će biti takva da je ona nerazoriva po suštini, zato što za nju već takođe kao da nema razlike, jer se ona nalazi u fazi, na logičnom nivou, u pred-dejstvu, tj. pre nego što postane moguć događaj uništenja date materije.

Ako ulazimo takvim nivoom do nivoa logike poznatih fizičkih zakona, onda je jasno zašto ne treba tamo uzeti i pocepati molekul, nožem npr.. Zato što ovde postoji nivo koji je u fizičkim stvarima već skriven od mogućnosti uticaja. Tj. postoje stvari koje su nam približene, ali njihov izgled ne treba menjati makroobjektom: nožem se ne sme probosti atom ili molekul. Ovde se dobija da nam Bog pokazuje da čak i ono što smo mi stvorili, logičkim dejstvima, što je napravljeno, nosi strukturu koja se ne sme

promeniti spoljašnjim proizvoljnim upravljanjem, fizičkim.

No, npr. ako tamo eksplodira nuklearno punjenje, onda ono, uopšte, može da utiče. Ali tada se javlja pitanje – a šta uraditi da nuklearna eksplozija ne utiče na našu tvorevinu? Evo uzeli smo i tamo smo nešto napravili - nekakvu stvar od drveta. Šta da uradimo da nuklearno punjenje na njega ne utiče? Tada se dobija, da mi treba da volimo, ali toliko silno da nuklearno punjenje ne može da uništi našu tvorevinu ili naš događaj. Tada se dobija da je evo toliko silna Ljubav, ovo je već individualna Ljubav, tj. čovek je apsolutno jasno vidi: npr. Ljubav prema konkretnom čoveku, ka čoveku drugog pola; Ljubav, npr. koja se tiče toga da vi u prognozi vidite ispravno dejstvo, tj. tačno ili srećno dejstva.

I evo zato, kada hoćete da veoma daleko pogledate događaje, a da bi oni bili dobri, potrebno je te događaje zavoleti. Veoma daleke događaje, neka to budu događaji, npr. desetogodišnjeg sistema, ali to je u upravljanju, tj. npr. deset godina unapred, iako se ovde uopšteno

govoreći može reći - i desetogodišnje, npr. prošlosti. Da bi se do norme vaspostavili događaji budućnosti, može se npr. zavoleti prošlost.

I tada vi izravnavate taktički nivo zbivanja, tj. ako volite, npr. deset godina unazad sve svoje događaje, tj. sa Ljubavlju se odnosite prema njima, onda ste vi godinu unapred sebi stvorili normu događaja i tako dalje.

Ako vi volite milion godina unapred sve događaje, onda ćete tamo već negde za nekoliko hiljada godina doći u fazu u kojoj vi podjednako sve volite. Tj. Bog je tako stvorio, da što se dalje razvijate, utoliko više sve volite.

I dobija se to da dolazite do svoje sopstvene istine, da je čak i u logičkom shvatanju večno telo – telo Ljubavi, tj. telo koje sve voli i svi vole njega. No, to je naravno, na različite načine, tj. na nivou običnih shvatanja Ljubavi - to nije neka tamo nova forma, to nije nekakva tamo sinteza Ljubavi za budućnost - to je obično, ono što je uvek čoveku poznato, ali pri tom zbog preciznosti razvoja objekti postaju večni. Tj. Ljubav prevodi život čoveka u večnu strukturu prirodno, tj. čovek

to može da ne primećuje ako, pretpostavimo, on logički kao da nikako ne može to da fiksira.

Zato čovek koji dostigne određenu fazu upravljanja i s njim ne dolazi do nekakvih tamo momenata pretpostavimo, fizičkog uticaja, to je često dostignuće, zato što se on nalazi u Ljubavi i on jednostavno to prirodno opaža.

Zato se Ljubav može shvatiti kao sistem upravljanja, kao takav nivo da čovek ima potpuno precizan mehanizam navođenja, nekakav svetionik, koji se nalazi ne u prostoru, ne u vremenu i pri tome možete čak i da ne dovodite u vezu taj pojam, pojam Ljubavi sa nekakvim konkretnim dejstvom.

No dovoljno je videti Ljubav i ići u pravcu Ljubavi i to će biti ispravno.

I tada se dobija da, ako hoćete da se vaspostavite ili vam je potrebno da rešite nekakav događaj, da ga dovedete do norme, onda treba pratiti apsolutno čvrste kriterijume, tada vi stopostotno ne grešite. Vi ćete odmah rešiti zadatak skladnog razvoja, odmah večnog života i što je najvažnije – vi ćete potpuno tačno slediti

svoju sopstvenu ličnost.

Zato što je za ličnost osnova – naravno, Ljubav. I tada vi idete na nivo sveobuhvatnog upravljanja, tj. tamo imate makrozadatak u okvirima njegovog rešenja javljaju se razne situacije, tj. upravo svetionik Ljubavi koji opet kao da se nalazi van prostora čak, tj. tamo uopšte nema ni prostora, ni vremena, onda vi prirodno se nećete izgubiti tj. ni pojam prostora ni pojam vremena, ni pojam uopšte bilo kakvih drugih procesa, da? ...događaja utoliko pre tamo više na vas nikako neće uticati.

I nastaje evo taj unutrašnji spokoj tj. spokoj Ljubavi koji približava evo reklo bi se idealnu budućnost, realno ona takva i treba da bude, kada svaki objekat postane večan i kada vi vidite kako Večnost počinje vas da gradi.

Tj. vi vidite kako se gradite u stvari na nivou eto ovog toka večnosti, koji teče prema vama, tj. tačka ulaza u čoveka gde postojano ulazi upravo eto ta večna svojevrsna struja. I kada vi to vidite, vidite da je to Ljubav, ona ulazi, npr. kroz telo u srce i pri tome tamo od srca raste i čitavo

ostalo telo, odvija se postojani proces izgradnje – to je Bog koji vas postojano fizički stvara.

A kada tu tehnologiju osvajate vidite da možete faktički da počnete da samostalno pravite neke stvari, tj. da približavate taj tok brže ili da ga tamo nekako fiksirate, proučavate, onda vidite da je tačka ulaska tog nivoa u vašem telu, da je kao nekakav spoljašnji svetleći tok - to je tačka koja je večna i koja kao da se nalazi i u vašem telu i van tela. Ta tačka je kao ćelija, u stvari ona je tačno ista kao što je kod Jedinog Boga. I evo ta ćelija počinje da se na određeni način projavljuje, faktički, između ostalog i u događajima. Tj. ponekad, u nekakvim događajima ili u budućim, dalekim ili ekstremnim, ona se periodično osvetljava. Ako su to veoma daleki budući događaji - ugledaćete je lokalno, lokalni ćelijski sjaj. Ako su to nekakvi događaji koje treba savladati, ona počinje da svetli jarkom svetlošću i vidite tamo kao čovek, vidite oko sebe.

Tada se dobija da evo taj sjaj koji je oko vas – to je spoljašnji Svet koji zajedno sa vama savladava nekakav ekstremni npr. nepovoljan

događaj, tj. Svet vam pomaže.

I u ovoj ćeliji je usredsređeno ovo objedinjenje pomoći Sveta, upravo prisustva Boga i istovremeno spoljašnji prelazni nivo, kroz koji Ljubav prelazi u vas i gradi vaše telo. Tada se dobija da kada počinjete da mislte o toj ćeliji logički, onda vidite da iz nje faktički izrasta srce i to na skladan i spokojan način. To je veoma moćan mehanizam obnavljanja srca i krvnih sudova.

Isto tako, može se zaći iz srca dalje kroz štitnu žlezdu i obnavljati, npr. vaspostavljati mozak itd. Tj. dovoljno je znati samo jednu tačku ulaska, npr. uopšteno takvog, ali svima prilično razumljivog procesa kao što je spoljašnja Ljubav i tim pre kada je to Ljubav npr. Jedinog Boga. A kada ste kod sebe u telu otkrili tačno onu ćeliju koja je kao ćelija Jedinog Boga, onda vidite da je zadatak u stvari ovog večnog razvoja zadatak da se ta ćelija ima npr. ne samo u jednoj varijanti već uopšte po čitavom telu - to je zadatak osvešćivanja i razumevanja toga da ista takva ćelija ili grupa takvih ćelija kod Jedinog Boga

organizuje njegovo fizičko telo.

I tako, samoformiranje fizičkog tela Jedinog Boga - to je Ljubav koju On projavljuje prema svima, tj. mehanizam formiranja. I kada to razumete, vidite da momentalno u organizmu počinju da narastaju ćelije takvog tipa.

I samo je u tome razlika što je Jedini Bog čitav sačinjen od takvih ćelija. A kada vi to razumete, imate približni tip. I tako, da bi se tipovi poklopili i da bi ovo bilo identično i da se vi u svom opažanju ne biste odvajali od fizičkog tela Jedinog Boga dovoljno je, uopšteno, jednostavno zavoleti, praktično, no istovremeno, kako samu matičnu ćeliju tako i sličnu, tj. tipsku ćeliju. A one će se dodirnuti i kod vas će se dobiti to da imate večnu ćeliju koju ste vi stvorili, faktički sami u sebi. Evo ovde obratite pažnju ovde prvenstveni značaj ima to što sam vam dao tehnologiju sada kada sam rekao - upravo tehnologiju Ljubavi, da možete tako da stvarate samostalno, upravo takav nivo.

I kada počinjete to da stvarate odmah se trenutno na povoljan način prirodno uklapate

događaje, čak i udaljene, ne govoreći više o približenim događajima. Vi možete da izlazite iz nekakvih ekstremnih situacija kao da vas se one ne tiču, čak i ako se pored vas nešto događa.

I naravno dobija se da možete prilično spokojno da se regenerišete, samovaspostavljate, ali ako pri tome vi ne žalite vreme za sebe. Zato što postoji takav nivo da čovek smatra da mu je Bog dao određeni put, određeno vreme i on počinje da ekonomiše vremenom u odnosu na sebe.

Tako u Ljubavi – to je vreme, ono često biva trenutno iono je postojano, tj. jedan impuls Ljubavi daje bezkonačno vreme za regeneraciju, tj. ono se opaža kao bezkonačno. Vama je dovoljno da se sa Ljubavlju odnosite prema nekom svom ćelijskom sistemu i organizam će to opaziti kao bezkonačni impuls.

Kada naučite da iznutra raspoređujete te, faktički upravljačke talase po strukturi svog organizma, uvidećete da možete iznutra da gradite svoje telo, da telo veoma skladno opaža spoljašnji Svet. Tj. prelazni nivo tog Sveta u

odnosu, no, kao prijatno kretanje vetra sve vreme pored te ćelije ulaska božanske Ljubavi, kao da lepršа i Svet postaje veoma prijatan i veoma srećan. Imajte u vidu da je u tom trenutku Svet – zaista srećan, uspešan.

I kada vi npr. kroz neko vreme počinjete da se bavite drugim poslovima, vas kao da nekakvi svakodnevni poslovi počinju da odvlače i Svet će početi da zadobija diskretno značenje i nešto će početi da vam smeta, Svet zaista postaje takvim. Tj. stanje Ljubavi i stanje sklada Sveta – to je ono što se zaista događa. Ljubav – to je najtačniji koordinator stvarnosti dejstva. I ako zatim obratite pažnju da u trenutku kada ste smatrali da ste bili praktično u normi i da vam je bilo sve skladno, u tom momentu nije došlo do nuklearne eksplozije nigde, tj. vas u tom trenutku stopostotno nije dodirivala nikakva negativna informacija.

I kada se, npr. krećete dalje, recimo u tom osećaju, svesni toga da se tako može raditi, nastaje pitanje – kako ovaj trenutak prolongirati, kako zauvek, večno, u običnim poslovima umeti

izaći na kraj sa situacijom? I tada evo upravo po mom „Učenju o Ljubavi" se opet pojavljuje taj isti sistem prenosa. Tj. ako samo jedan čovek ne ume ovo da radi - to je svejedno.

Recimo, zajedničkim naporima to se može kompenzovati ipodržati situacija dovoljno dugo. No svako u Duši ima tu Svetlost Ljubavi prema drugome, on će biti usmeren na to da taj čovek treba iznutra to da shvati, on treba to samostalno da radi. Tada će Svet zbilja biti stvarno skladan.

Tada neće biti pojma smrti, to je jasno, jasno je da tada vaskrsli, prirodno, oni se svi jasno projavljuju na fizičkom nivou i prosto se vraćaju na svoja mesta; drugo, pojam smrti, on ovde logično jednostavno nestaje, zato što dolazimo u prostor života Boga, a tamo smrti jednostavno uopšte i nema. I jasno je da će ovde svi spoljašnji elementi stvarnosti zadobiti prvobitni smisao pod uslovom da se sećanje pri tome prirodno nikako ne briše, tj. svi su shvatili da su postojale biološke smrti, a kada je drugi prostor, onda se prosto ti zakoni menjaju, znači odvija se vaskrsenje i to svih.

I kada ulazite u te sisteme upravljanja, lično govoreći, čak i misaono, obratite pažnju kako se regeneriše forma misli. Tj. ,kada govorimo o regeneraciji i vaspostavljanju možemo da govorimo ne samo o telu, možemo da govorimo o tome da je moguće vaspostaviti formu misli.

I pri tom je vaspostavljena misao veoma povoljna: no, pretpostavimo, čoveka prestaje da boli glava, prestaje da oseća opterećenje i počinje brzo da misli produktivno, odatle teče moćna regeneracija tela. Dobija se da je Ljubav – sredstvo vaspostavljanja Duše, kao posledica – misli, svesti, a prema tome i tela.

Ako razmatramo obilno međudejstvo onda se sa gledišta, npr. ćelija dobija da je telo - Ljubav sa gledišta vaše pojedinačne ćelije, ako uđete u njenu svest. A ako odatle počnete da se penjete u vis, onda za ćelije često takođe može da ne bude sasvim shvatljivo: da li negde postoji nekakva bolest, zašto su ovde ovakve deformacije? Ćelije se, sa gledišta socijalnih uslova, nalaze u istom, približno u istom sistemu, pošto je Ljubav – to je nekakav kamerton,

univerzalni sistem merenja.

Kao što se čovek nalazi u društvu ili živi u makrosvetu, tako se ćelije u organizmu približno tako samoosećaju. Ako poravnate spoljašni sistem, onda vaspostavljate i ćeliju i obrnuto, vaspostavljajući sebe, vaspostavljajući ćelijski nivo – vi izravnavate spoljašni sistem do norme.

Tj. dobija se da je samolečenje umeće samovaspostavljanja – to je najmoćniji mehanizam regulisanja i spoljašnjeg Sveta takođe. I naš unutrašnji Svet, tj. telesni, fizičko telo čoveka – to je kanonski, faktički regulator čitavog Sveta u celini, u koliko čovek opaža svoje telo kao telo Ljubavi, tj. ako vidi mehanizme razvoja Ljubavi koje je Bog u početku dao. I tada on dolazi do Boga već u konkretnom, ličnom dejstvu, jednostavno voleći.

I dobija se da je Ljubav – olicetvoreno dejstvo Boga kroz ličnost, tj. to je potpuno pravo, jasno i jednoznačno ispunjenje zadatka. Bog, iako čovek to ne opaža kao nekakav zadatak, a tako i jeste, jer čovek u ovom projavljenju, on uopšte opaža čitav Svet, tada se dobija da je njegov

mehanizam opažanja poravnat sa mehanizmom opažanja Boga, to je apsolutno potpuna sloboda ličnosti.

A kada to vidite, onda mogu praktično da nestanu često onako kao da ih čak uopšte nije ni bilo, najkomplikovanije bolesti: trenutno se mogu preobražavati, vaspostavljati događaji tako da izgleda da negativnog događaja uopšte nije ni bilo, tj. čak ne ostaje ni nagoveštaj u informaciji. To je Ljubav – to je sredstvo takvog pristupa i upravljanja da vi radite na onom nivou na kome radi faktički sam Bog, tj. informacija sa gledišta spoljašnjeg opažanja postaje identična.

Tj. vi, izmenivši informaciju u najboljem pravcu - ima se prirodno uvek u vidu stvaralčki smisao ličnog večnog razvoja, ni pod kojim uslovima ovde se ne radi čak ni o tome da je ovo vanstvaralački smisao;

Ljubav – to je isključivo stvaralački smisao, upravljanje usmereno ka Večnosti, zato kada vidite večnost i kada se naciljate na Večnost dobijate kompleksni sistem gde se zbivanja ređaju onako kao da ih je položio sam Bog, tj.

kao da je – sam Bog naredio. I evo ovde u Ljubavi se to jednoznačno prati i pri tome živite slobodno, prirodno bez ikakvih informacionih deformacija.

I vidite sistem na takav način da u svom opažanju, ako npr. reagujete na situaciju, recimo, u celini kompleksno, na nivou logike i svesti, onda Duša, Duša koja voli – to je ono što stvara svest u dejstvu. Tj. ako, recimo uzmemo u obzir da postoji diskretni nivo, tamo svest može nečim da bude nezadovoljna. Duša ima nekakve druge zadatke, u Ljubavi – to je jedinstven sistem. I dobija se da je Duh – nekakav svojevrsni nosilac Ljubavi, to je optičko projavljenje Ljubavi u odnosu prema Svetu i prema Bogu, eto to je Duh sa tačke gledišta Ljubavi.

I u optici opažate to tako, kako vidite tamo svoje telo na velikoj udaljenosti. Npr. ako ste misaono zamislili da evo idete veoma daleko tamo u nekakvom, tamo stotina kilometara, hiljade kilometara, zamislite svoje telo, da idete negde tamo misaono vidite – što dalje utoliko je blistavija Svetlost, obratite pažnju – što više sebe

udaljujete utoliko je jarkije koncentrisana Svetlost, koja ide iz srca i iz Ljubavi.

I kada vidite kada počinjete kao da se opuštate iznutra, tj. vidite određeni, spokojni tok opuštanja, da je sa vama sve u redu, zašto, zato što ako ste daleko i ovde istovremeno, onda imate više slobode. Eto to je princip slobode, koji ide iz Duše, iz Duha, taj princip daje to da vi u Ljubavi vidite kao Bog, ali prirodno živi u vidu čoveka. Tj. vi počinjete to da razumete.

A kada razumete na nivou Ljubavi, vidite da u samoj stvari vama nije teško to ni da radite. On večno živi i uopšteno na nivou Ljubavi – to je veoma shvatljiv i dostupan mehanizam. I kada počinjete da vidite ovo dejstvo u odnosu npr. na nekakve najbliže događaje, koji su pored vas, koji vam…vi ih uvek, npr. radite obične događaje, bilo kakva dejstva bilo kog čoveka, onda je najbliži deo događaja u optici – najviša koncentracija Ljubavi Sveta u odnosu na vas.

Tj. ako radite ujutro sve vreme dok doručkujete, onda je najveća Svetlost Sveta bliže do kože. I vi možete da uđete u strukturu Sveta i

da dospete u bilo koju tačku Sveta u upravljanju. No, to je u samoj stvari bliže jasnoznanju, očito, nego nivou jasnoviđenja kao takvog, iako je moguće ući u ovaj sistem, raspakovati događaje iz Sveta i videti već u vidu slika, a tako – vi znate.

I evo ovo znanje koje ide ka vama od spoljašnjeg Sveta to je to, što faktičke reguliše normu vašeg fizičkog tela. To je kao nekakav omotač Ljubavi koji počinje faktički od segmenta koji je približen telu.

I kada počinjete, u datom slučaju, kao da rasuđujete, obratite pažnju da ujutro vaš unutrašnji pogled sve vreme pada približno na jedno te isto udobno mesto, negde u oblasti npr. srca, ispred kože. Neki ljudi sa uzrastom počinju da ulaze unutra, da upravljaju isto kao u mladosti, ovde je oblast, ona je otprilike sama (jedna) ovo je oblast sijanja gde se Duh, čovekova Duša, informacija fizičkog tela, Bog i uopšte govoreći svi sistemi Sveta se nalaze u tome, što se čovek u dejstvu približava ka njima. Tj. evo približavanje u dejstvu – to je faktički put Ljubavi. Tj. u suštini

Ljubav – to je neka apsolutno konkretna maršruta upravljanja fizičkim telom u odnosu na spoljašnja zbivanja.

I u optici, obratite pažnju da se veoma jasno u Ljubavi izdvaja samo Duša, tj. Duša ima nekakav centrirani matrični sistem sijanja, kao nekakav koren, a čitava spoljašnja informacija, fizičko telo, Bog – to je i spoljašnja i unutrašnja informacija; duh, svest imaju potpuno identično sijanje u optici.

Dobija se da tako kako sam opisao ako gledate na sebe sa razdaljine, Duša je – ono što se nalazi uvek, blizu vama, vašoj ličnosti i ličnost se često i olicetvoruje sa Dušom, spoljašnji sistem upravljanja – to je ono što, kada gledate na sebe sa razdaljine vidite, razumete, da vas je stvorio Bog, vidite da u tome, ako možete misaono sebe tako da prenesete, znači, vi, faktički, vi sto posto ne možete reći da vi ne možete fizički da se prenesete, a ko ovladava sistemom teleportacije taj može i fizički.

Mišljenje – to je dejstvo. Kada dođete do toga, pretpostavimo, tamo u istočnim ratnim

sistemima, često se teleportacioni sistemi pri posebnom nivou napretka upotrebljavaju kao sistemi upravljanja i kada vi prilazite tom dejstvu, vidite da dospevate u prostor koji je potpuno isto ono gde se nalazi fizičko telo jedinog Boga. To je faktički prostor njegove Ljubavi u odnosu prema vama i vi tamo svako sebe vidite kao jedinstvenog na konkretnom mestu. I kada se vi tamo obraćate možete da radite faktički sa samim sobom, ali šaljući sebi Ljubav tamo, upravo tamo gde faktički radi upravo sistem realizacije jedinog Boga.

Zato u svojstvu upravljanja, u svojstvu samostalnog rada neophodno je na osnovu teme današnjeg seminara uraditi takvo upravljanje da bi to bila jedina sveopšta savršeno lična Ljubav. Ljubav prema svakome i što je najvažnije, vaša stvarna, istinska Ljubav, koja je upravo vaša i koju vi znate. Kada na nju pogledate, kada je postanete svesni i kad uvidite da sve dolazi u normu, tj. sve je norma. To se radi veoma brzo i realno. Na ovome završavam današnji seminar.

Veliko hvala na pažnji.

www.vecnamladost1489999.com
+381 (0)60 725 29 29